

РЕШЕНИЕ**№235****гр. София, 13 ноември 2017 година****В ИМЕТО НА НАРОДА**

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети октомври две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА**ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ****ХРИСТИНА МИХОВА**

при участието на секретаря МАРИЯНА ПЕТРОВА и прокурора от ВКП ДЖАМБАЗОВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 825 / 2017 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е касационна жалба от защитника на подсъдимия Т.Е. Д. срещу въззивно решение № 113 от 07.06.2017 год., постановено по ВНОХД № 164/2017 год. на АпС – гр. Пловдив. В жалбата се релевират доводи за допуснати нарушения на процесуалния закон и за явна несправедливост на наложеното наказание. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане на прокурора.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд защитникът поддържа жалбата и предявява искане за нейното уважаване.

Представителят на Върховна касационна прокуратура намира жалбата за неоснователна и пледира тя да бъде оставена без уважение.

Подсъдимият Т. Е. Д., редовно призован, не се явява.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 12, постановена на 08.03.2017 год., по НОХД №123/2017 год., по описа на ОС - гр. Пазарджик, подсъдимият Т. Е.Д.е

признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 304а, вр. с чл. 304, ал.1, вр. с чл. 18, ал.1 от НК, като на основание чл. 58а, ал.1 от НК е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца при първоначален „общ“ режим за изтърпяване и „глоба“ в размер на 1000 лева.

По жалба на подсъдимия в АпС- гр. Пловдив е образувано ВНОХД № 164/2017 год. С решение № 113 от 07.06.2017 год. постановено по същото дело, първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

Касационната жалба срещу решението на АпС- гр. Пловдив е допустима, тъй като е подадена срещу съдебен акт от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 346 от НПК и от лице, което има право на това.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Претендира се на първо място допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в непосочване в обвинителния акт на точното време и място на извършване на престъплението. Това възражение не може да бъде уважено.

Съгласно разпоредбата на чл. 246 от НПК, обвинителният акт се състои от обстоятелствена и заключителна част - диспозитив. В обстоятелствената част се посочват престъплението, извършено от обвиняемия, времето, мястото и начинът на извършването му, пострадалото лице и размерът на вредите, пълни данни за самоличността на обвиняемия, условия за приложение на чл. 53 от НК, смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, доказателствените материали, от които се установяват посочените обстоятелства. В диспозитива на обвинителния акт се посочват данни за самоличността на обвиняемия, правната квалификация на деянието, има ли основание за приложение на чл. 53 от НК, за трансфер на наказателното производство, датата и мястото на съставяне на обвинителния акт, името и длъжността на съставителя.

В обстоятелствената част на обвинителния акт, изготвен от ОП- гр. Пазарджик, ясно е посочено, че „ На 14.02.2017 год., около 22,15 часа, обвиняемият Т. Е. Д. управлявал л.а. „П.“ с рег. № по улица в ж.к. „О.“, пред бл. № в гр. П.“, когато е бил спрян за проверка. По-нататък в обстоятелствената част е описано, че в момента, в който служебният автомобил спрял пред сградата на РУ на МВР- Панагюрище, находяща си на ул. „Г. Б.“, обвиняемият се е обърнал към полицейските служители с предложение да ги почерпи. В диспозитива на обвинителния акт е посочена датата и града, в който е осъществено деянието по чл. 304а, вр. с

чл. 304, ал.1, вр. с чл. 18, ал.1 от НК. Така съставеният обвинителен акт изцяло отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 246, ал.2 и ал.3 от НПК, съдържа точно описание на осъщественото престъпление, включително и чрез посочване на времето и мястото на извършването му. Не са налице каквито и да било нарушения на процесуалните правила, свързани с изготвяне на обвинителния акт, поради което жалбата в тази й част се явява неоснователна.

Не следва да бъде уважена и претенцията за отлагане на наложеното с присъдата наказание „лишаване от свобода“ за изпитателен срок, съобразно разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК. Предходните съдебни инстанции са изложили подробни и добре обосновани съображения относно вида и размера на наказанията, които са определени на подс. Д.. На първо място законосъобразно са преценили, че производството пред първата инстанция е протекло при съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т.2 от НПК, поради признаване от подсъдимия на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изразено от него съгласие да не се събират доказателства за тях. Съобразявайки разпоредбата на чл. 373, ал.2 от НПК и чл. 58 от НК, съдилищата са индивидуализирали наказанията, предвидени за извършеното от подсъдимия престъпление, отчели са всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като при превес на първите са определили санкция лишаване от свобода малко над минималния предвиден размер, която е била редуцирана с една трета, на основание чл. 58а, ал.1 от НК. Наред с отчетените като смекчаващи отговорността обстоятелства – младата възраст на подсъдимия и останалото във фазата на опита деяние, законосъобразно предходните инстанции са взели предвид в посока утежняване на отговорността обстоятелството, че Д. многократно е бил осъждан за различни престъпления от общ характер, повечето от които тежки умишлени по смисъла на чл. 93, т.7 от НК. Утежненото съдебно минало на подсъдимия е взето предвид не при определяне на размера на наказанието „лишаване от свобода“, а при преценката относно начина на неговото изтърпяване. Законосъобразно и с професионална прецизност, въззивният съдебен състав е коригирал първостепенния съд приемайки, че независимо от обремененото съдебно минало на Д., поради това, че при последните му осъждания не са наложени наказания лишаване от свобода, формално не съществуват пречки за приложението на разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК. В същото време въззивната инстанция е

изложила доводи, с които настоящият съдебен състав изцяло се съгласява, за това, че целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК не могат да бъдат постигнати с отлагане изтърпяването на наказанието за определен изпитателен срок. Подсъдимият Д. многократно е бил санкциониран за извършени от него престъпни деяния, за които са му били налагани сравнително леки наказания, като му е дадена възможност да промени поведението си в посока спазване на общите правила за поведение. Опитът на държавата в лицето на правораздавателните органи да поправи и превъзпита подсъдимия чрез налагане на по-леки по вид санкции не е постигнал целения резултат. Поради това напълно правилна и законосъобразна е преценката на предходните съдебни инстанции за това, че в случая е необходима по-интензивна наказателна репресия, макар и за сравнително кратък период от време /четири месеца/, която да постигне поправително превъзпитателен ефект спрямо Д..

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 113 от 07.06.2017 год., постановено по ВНОХД № 164/2017 год. на АпС – гр. Пловдив.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.